

Chương 29

KỸ THUẬT TU VÔ VI

SIÊU SẮC GIỚI VÀ SIÊU ÂM THANH

Tôi nghĩ cái này cũng hay, cũng tốt có thể viết, chia sẻ cùng bạn đạo tu Vô Vi để cùng nhau giải trí. Đôi lúc tu hoài cũng mệt, đọc những mục giải trí, không chừng sẽ thoải mái hơn.

Giải trí thì lúc nào cũng sung sướng, hạnh phúc mà cũng hay. Nên các ông các bà thường đi mua sắm, xem đánh banh, đánh cờ tiêu dao .v.v. Miễn làm sao cho đầu óc mình thành thơi, sau những ngày tháng lo làm ăn mệt nhọc. Những cuộc giải trí như vậy, cũng đem lại kết quả rất khả quan, nhưng rồi những sự buồn chán trong trí óc nó vẫn còn hiện ra. Rồi tiếp tục ngày này qua những ngày kia, nó cứ thế quanh quẩn, muốn giải trí mà nó không thực sự giải được và vẫn lo âu. Ai cũng vậy, chứ không phải riêng một mình mình.

Trí, làm sao mà giải ra được, đâu có ai đem ra được trí mình đâu, mà cho người ta thấy.

Tu mà mình giải ra được trí, thì nó thông, kêu bằng tu giải trí.

Tu mà mình giải được trí rồi thì nó không giận, không buồn và không lo. Tại vì, mình mình rồi. Tu mà còn giận, còn buồn, còn lo, là trí ý mình bị kẹt, bị kẹt thì phải làm sao cho hết kẹt.

Mình phải tìm một phương pháp, tu làm sao cho nó hết kẹt. Chỉ có cách **dứt bỏ** và **chấp nhận**. Ngoài hai cách này ra thì không có cách nào lẹ hơn và nhanh hơn.

Dứt bỏ là dứt làm sao?

Cái nào mà nó đeo theo mình, dính theo mình, làm cho mình khổ thì dứt bỏ thật tâm, đừng nghĩ tới, dẹp qua luôn. Nhưng mà phải thực hành thì mới có kết quả.

Thực hành thì thực làm sao?

Chẳng hạn mình nghĩ chữ tiền, không có thì tôi khổ tôi chết. Thì mình thử thực hành thiệt coi, không có tiền, coi có chết không!

Nói thì mình phải làm, coi có kết quả không, chứ đừng có nói cái miệng. Khi mà thực hành được rồi thì nó té ra, đâu có chết đâu mà người ta sợ chết! Chỉ có thiếu tiền thôi, chứ không có chết! Mà người tu sợ!

Mấy người Châu Phi họ có tiền đâu và mấy người sống trên rừng núi, họ có tiền đâu mà họ vẫn sống tỉnh bơ. Rồi mấy người nghèo thật là nghèo, mà họ vẫn sống như thường, **mà không chừng họ, còn mạnh hơn mình nữa là khác.**

Thí dụ mình tu, mà gặp những trường hợp như trên, mà mình chịu đựng không được, thì tu cái gì! Đã mang danh tu Vô Vi, mà còn sợ đủ thứ, thì tu làm chi. Cái trí của mình cứ nghĩ liên tục như vậy thì cái hồn mình nó mới sáng (tu bằng và trí bằng ý, là nghĩ liên tục như vậy, cứ hình dung ra cái cảnh tới, tiếp tục sẽ đi về đâu) Sau này mình không bị ngoại xâm nó xâm chiếm.

Ngoại xâm là cái gì?

Là những cái gì, bên ngoài, do tứ quang thân vô và giữ lấy.

Như là nghe, thấy, ngửi, nếm rồi mình thích. Thích là mình bị ngoại xâm nó xâm chiếm.

Thích là tham rồi, còn cái gì nữa đâu mà tu! Ngay cái chỗ này dứt khoát bỏ chữ **thích đi**. Dứt là dứt như vậy!

Còn chấp nhận là chấp nhận làm sao?

Hồi trên là dứt bỏ phải không! Hồi này là chấp nhận.

Thì chấp nhận hết, những cái gì đưa đến và thực hành ngay. Đã là chấp nhận rồi thì không có cự lại, nếu mà cự lại thì sẽ bị phản động lực nó kéo xuống, là ráng chịu, là bị trược liền, hai người cãi cãi nhau là hai người cũng bị trược hết trơn.

Tại vì, mình nói chấp nhận mà mình không có thi hành, đó là lỗi tại mình hứa mà không làm.

Tu được một, mà bị kéo xuống ba là vậy. Trong khi mình thực hiện cái chữ chấp nhận như trên, **thì mình có cái cảm giác như là ngu ngu** vậy đó.

Tại sao mình phải ngu ngu?

Tại vì, chấp nhận thì mình phải nhịn nhục, thành ra phải ngu ngu và thật ngu!

Đạt được thanh tịnh không là ngay cái chỗ ngu ngu này. Nếu mà cự lại ngay cái chỗ nhịn nhục này là mình bị rớt đài luôn. Tu là bị khảo, khảo là bài thi.

Đây là nguyên tắc, siêu Pháp của người tu Vô Vi.

Ngay cái chỗ này nó cái trặc trở, mà ai ai cũng gặp.

Tại sao, hồi trước mình chưa tu tôi lạnh lẽo lắm, nói cái gì tôi cũng trả lời được, làm cái gì tôi cũng hối hả. Từ khi tôi tu, tôi tìm sự thanh tịnh, không động, khiến cho một số người bên ngoài không tu, họ hiểu lầm, đánh giá bậy bạ, cái anh này, chị kia. Tu sao mà nhu nhược quá!

Người tu, đang học nhịn nhục và học thanh tịnh để tìm ra sự quân bình của nội tâm.

Thế nên, không tu thì đừng có phê bình người tu, chưa có bỏ trái cam vào miệng nhai, thì đừng vội chê nào dở, nào chua.

Nhưng mà mình tu vô Vi, mình cảm ơn, cái người phê bình chỉ trích đó, nhờ những người phê bình chỉ trích đó, thì mình mới tiến nhanh.

Mình chấp nhận những lời chỉ trích đó, nhưng mà mình không có buồn mới được, thành ra trong lúc tu, vừa bị mang tiếng vừa ngu, vừa nhu nhược. Nhưng mà mình làm như vậy, thì mình cũng có phát triển, cái tâm tử bi và tha thứ sau này.

Mình đã thực hành dứt khoát được một cái rồi, thêm một cái chấp nhận nữa là hai!

Hai cái này mình cứ xào tới, xào lui, riết rồi mình quen. Thì nghiệp trần nó lần lần giải hết, nó nhẹ nhàng hết. Thì cái tâm của mình nó được giải ra, cái trí của mình nó không bị kẹt nữa thì nó thông luôn.

Thông rồi thì nó sáng suốt, trí tâm mà được giải ra rồi, thì nhẹ quá, lúc đó mới thật sự, sống để giải trí, những cái gì sẵn có ở hiện tại.

Sống mà như ông tiên, bà tiên thì có phải là vui sướng không.

Đó là giai đoạn một tôi trình bày ở trên, cái thứ nhất là dứt khoát cái thứ nhì là chấp nhận để cái trí của mình nó giải bớt ra. Theo như kinh nghiệm tôi thấy khó khăn nhất là giai đoạn đầu, thử thách coi mình có quyết tâm hay không, phần đông bị thử thách rồi **nghe đông nghe tây, không quyết định được, rồi đứng ngay ngã ba đường là trì trệ luôn.**

Giai đoạn này thì mình phải có dũng chí, thấy người kia không ra gì, mà họ còn làm được! Không lẽ, mình làm không được sao. Nếu mà mình làm không được như người đó thì mình quá yếu hèn.

Yếu hèn là mình không phải là cha, là chồng, là mẹ, là vợ, là con của Ngài Thượng Đế. Mình phải nói như vậy, để mình mạnh dạn bước vào, như những người kia đã dẫn thân. Dẫn thân là phải lao vào, để tìm con đường tự do giải thoát.

Cũng giống như ngày xưa mình dám xuống biển vượt đại dương, tìm cái sống, trong cái chết là tị nạn sang Mỹ, sang Âu, sang Úc.

Về Trời thì cũng giống như vượt đại dương không có khác.

Ai có dũng chí thì được, có như vậy thì mới bước vào đất Phật và thành Phật.

Giai đoạn nhì:

Giai đoạn một mà mình làm được thì giai đoạn hai cũng dễ thôi. Giai đoạn này là giai đoạn bước dần vô thực hành, mạnh hơn để khai mở ngũ tạng ở bên trong (ngũ tạng là tim, gan, tì, phế, thận) Về thực tế ở đời sống hằng ngày mà mình bị khảo, chịu thử thách, tử trước cho tới thanh, bị khảo là để trí ý của mình, tự nó sẽ phát triển và vun bồi lên cái thanh mà loại bớt phần trước.

Giai đoạn này mình sẽ gặp nhiều trở lực của tình đời. Muốn tháo gỡ thì mình sẽ học một cái **không** của nhà Phật cho nhanh.

Có nghĩa là những hành động tư tưởng mình hằng ngày, trong thực tế bị va chạm và bị kích động. Ngay cái chỗ éo le này mình phải biết kèm chế tư tưởng và hành động của mình cho thanh tịnh **lại bằng cách uống thuốc Phật và niệm Phật để hóa giải.** Trong khi thực hành cái lý **không** và đi đôi với hành động. Hành Giả sẽ cảm giác như là **ngu ngu** mới đúng như là bên trên tôi có nói.

Hỏi làm sao ngu ngu mới là đúng, vì con đường này là con đường khép mình trong nhịn nhục, và học nhịn phải thua thiệt từ tâm hồn đến vật chất, phải thua thì mới

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

thẳng. Mình phải cố gắng ngay cái chỗ này cho nó vượt qua. Có thanh tịnh không động, thì mình mới thấy hành động tư tưởng mình bị sai lầm, nếu mình chống trả lại.

Mình cứ thực hành như vậy thì ngũ tạng của mình quen dần và tháo gỡ được động tịnh, nhờ học **cái không** do sức nhịn nhục và niệm Phật ở giai đoạn nhì.

Niệm Phật nhiều chừng nào tốt chừng nấy, niệm vô biệt niệm mới đúng (**Tại sao phải niệm vô biệt niệm là để điển tập trung lại trung tâm bộ đầu sau này, đây là mật pháp. Mới hành thì chưa có thấy, niệm nhiều để mở đại trí**).

Mình phải bị nhiều lần kích động như vậy, rồi mình mới có kinh nghiệm học cái không. Thì ngũ tạng của mình ở bên dưới được nhẹ và tháo gỡ từ từ ở hạ thừa. Ở hạ thừa dưới này

(bụng) mà nó mở thông, thì nó tự động mở ra năm cái giác quan ở bên trên bộ đầu để đi vào giai đoạn ba là điển giới.

Giai đoạn ba: Giai đoạn này là mình học điển tâm trực tiếp ngay trung tâm bộ đầu. Là điển rút nhói nhói ngay trung tâm chân mày và ngay trên đỉnh đầu. Ở phần dưới là ngũ tạng mình đã học được một cái không rồi, lên đến phần trên là bộ đầu.

Bộ đầu gồm có ngũ quan hoặc ngũ giác hay còn gọi là ngũ uẩn. Tới đây mình sẽ học một cái **không** nữa của phần thượng thừa (thượng thừa là phần bên trên bộ đầu) Để tiến tới ngũ uẩn giai không hay là ngũ khí triều nguyên. Muốn tháo gỡ cái phần thượng thừa này, thì nó cũng phải có cái kỹ thuật điều luyện mà mình đã học ở phần hạ thừa, là một cái **không**.

Tới đây chấn động lực nặng hơn, nhanh hơn, nhẹ hơn. Nhưng mà mình chưa có quen, rồi mình sẽ thực hành thêm cái **không** nữa. Để tiến vào siêu âm thanh và siêu sắc giới.

Siêu âm thanh là sao?

Là mình không còn nghe cái gì nữa.

Siêu sắc giới là sao?

Là mình không còn thấy cái gì nữa, để tiếp thu điển của chư Phật dạy.

Để đi vào giai đoạn bốn là Vô Vi.

Tu Vô Vi là tu về **không**, rồi **không** nữa.

Đi tới đây là không không rồi, không động hoàn toàn tĩnh lặng. Là hư không đại định là không còn cái gì nữa, kể cả tâm lẫn thân. (Tu Vô Vi tất cả là **không, không, không**: Tam không, chứ không phải; Hai không).

***Càn khôn vũ trụ chung vòng
Nhật quang cũng thế, một vòng sáng choang
Địa hình sáng toả hào quang
Ba vòng kết lại, hiển linh sao Trời***

Lớp Vô Vi là lớp siêu thượng thừa, nhiều người tưởng lầm chắc Vô Vi là nhỏ lắm.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Vô Vi là siêu thượng thừa. Tu mình khám phá ra hai chữ Vô Vi là đại đạo, chứ không phải nhỏ đâu. Tại vì, xưa kia, ít có ông Thầy nào học nổi, nên ít khi nghe nhắc tới.

Tất cả những sách vở kinh Phật, nhiều vị hòa thượng hoặc cao tăng, họ có nhắc thoáng qua hai chữ Vô Vi, mà nói không rõ và tu không nổi.

Bởi vì, đi tới Vô Vi là đi tới tối thượng, họ lãnh hội không đủ. Rồi tới phiên mình khám phá không hết và nghiên cứu không kĩ nên không biết Vô Vi.

Đức Thầy và Đức Tổ Sư hai người chánh tông Vô Vi nên mới thuyết Vô Vi cho chúng mình nghe và hiểu. Qua bên Trung Quốc vào Thiên An Môn xem cung điện nhà vua có đề hai chữ Vô Vi thật là lớn. Hỏi nghĩa hai chữ này ra sao, ông sư ấy kể lại Vô Vi là tối thượng, chỉ có những bậc chân tu mới giải thích được, chứ người thường nghe qua cũng không biết được. Vô Vi là tối thượng, Vô Vi là không, không, Vô Vi cũng là Như Lai Phật Tổ.

Tới cái lớp không không là Vô Vi rồi, thì mình tiến sang, tiếp diễn cái khoa học huyền bí.

Tới đây thì khám phá ra cái mỏ vàng ông Trời theo như nhiều người làm (**tới đây, có người đi làm giàu, làm danh tiếng chính trị**) tôi chỉ tiết lộ ra chút đỉnh, theo sự hiểu biết của tôi.

Để tôi nói tiếp theo cái khoa học huyền bí, khoa học Di Đà hay là văn minh Di Lạc. Tu lên tới đây rồi mạnh ai phát triển, theo địa hạt của cá nhân mình, kêu bằng hồi quang phản chiếu.

Thí dụ, anh là Bác Sĩ ở trường đời, trước kia anh gặp một bệnh nhân anh cũng sợ thấy mồ. Minh trị thì mình trị, chứ không biết cái người kia có hết hay là không. Bởi vì, chính mình không có bệnh, mà biết trị hết, hay là không hết.

Từ trước tời giờ, mình chỉ trị bệnh theo kinh nghiệm của những người bị bệnh, mà họ đã khai ra, mà phần đông họ theo mình, rồi mình cho hết thuốc này, rồi mình cho hết thuốc kia. Lâu ngày rồi mình kinh nghiệm, là vì mấy người bệnh, họ đã trị dùm mình rồi. Theo cái chiều hướng đó thì làm Bác Sĩ thôi. Bởi vì, mình cũng theo học nhiều năm, biết nhiều hơn những người không học. Nếu mà mình bị bệnh cúm, tim, nan y thì mình cũng phải bó tay luôn. Đó là Bác Sĩ ở trường đời.

Còn nói về tu, mà được lên tới đây, mà chính mình là Bác Sĩ nữa, thì cái sức hiểu biết của mình nó vượt bậc. Khoa học không làm sao theo kịp.

Vì sức học và hiểu biết của mình quá nhẹ và quá nhanh. Thí dụ anh nhìn người ta là anh chẩn đoán ngay bệnh nhân, họ đã bệnh gì, và loại vi trùng nào xâm nhập và cứu người ta bằng cách nào.

Cái hiểu biết giờ này, anh không còn sợ, khi gặp một bệnh nhân như hồi xưa anh đã gặp.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Thống kê cho biết 50% Bác Sĩ rất sợ, khi điều trị bệnh nhân. Nên họ uống rượu, trước khi giải phẫu và họ cũng sợ bị lây bệnh. Họ cũng nằm ác mộng.

Sự hiểu biết của mình tới đây nó tinh vi hơn khoa học trần gian, tới ngay chỗ này, mình trị bằng điển quang của chính mình.

Còn như mình là kỹ sư, thì nó mở theo tầng lớp của kỹ sư kêu bằng siêu khoa học. Lên tới đây là học bằng siêu giác, chấn động của nó nhanh lắm. Lâu nay mình là kỹ sư mà mang tiếng kỹ sư. Thấy chiếc xe tinh vi quá là mình đã sợ rồi, vì chính mình là kỹ sư mà **một mình mình**, làm không được (phải có nhiều người kết hợp). Rồi chiếc máy bay, phi thuyền không gian, hàng không mẫu hạm.v.v.

Những cái gì mà trước nay, anh cho là khó và anh không có khả năng chế tạo, thì bây giờ đối với anh dễ như trò chơi con nít. Anh nghĩ là nó ra (cái câu này, chứng minh theo trong kinh A Di Đà) Bởi vì, tới đây mình đã hiểu, một là tất cả, và tất cả chỉ là một. Tại vì, mình không biết thành ra khó khăn, khi còn làm Kỹ sư hay Bác Sĩ, ở khoa học trần gian.

Rồi mấy cái nghề khác cũng vậy luôn, như computer lập các hệ thống chương trình mã số, thâu vô rồi phóng ra gom gọn lại thành một chút xíu kêu bằng điển. Học lên tới đây, mỗi người họ có một phát nguyện riêng của họ, thành ra khó nói. Họ có nhiệm vụ riêng của họ, nếu mình muốn làm việc đó thì cứ việc làm.

Còn như mình không muốn làm cái việc siêu khoa học, thì mình cũng có việc khác làm, chứ không phải tu lên tới đó mà không có việc làm. Phần đông thì họ làm việc từ bị cứu người và độ người.

Khoa học huyền bí là nó như vậy, rồi đi vào Phật pháp.

- Phật pháp là vô biên.

Nhiều bạn đạo hỏi. Có khi nào kinh kệ, thi thơ, tôi bị hết không?

Tôi có trả lời, đạo là suốt đạo, đạo tào Khê, chày hoài. Cái đó là điển làm sao hết.

Thì cái đó là vô biên, tôi viết hoài, thi thơ, kinh kệ, không bao giờ hết. Cái đó là điển làm sao hết.

Để chứng minh câu, Phật pháp vô biên.

Tôi biết cái gì, tôi nói cùng nhau chia sẻ, chứ hồi trước, tôi chưa có tu thì biết cái ất giáp gì đâu.

Thiệt đó mình tu mà mình cứu được, cứu huyền thất tổ của mình, như Đức Thầy có nói, có lợi, thiệt là lợi.

Tôi là người minh chứng, lời Đức Thầy nói có thật.

CỨU HUYỀN THẤT TỔ

Cứu thiên thế giới, ta đà tới
Huyền thiên chư Phật, thập phương xa
Thất trùng hàng thọ, là châu báu
Tổ phụ hồi quang, nhập niết bàn
Lê tử ngày nay, đành lễ Phật
Thành tâm hướng độ, rõ chơn tình
Lợi xá quang minh, thâm điển Phật
Xướng cùng thế giới, Thánh Tăng Phật
Danh tánh cứu huyền, đã đợi mong

Kính Bái
Con, Lê Thành Lợi

Các bạn trẻ mình ráng tu đi, bởi vì còn trẻ, nó dễ tu hơn. Mai một mình lớn, mình dính với đời nhiều quá, nó khó tu lắm. Và lại càng về già thì tinh khí thần của mình nó bị hao mòn thì tu nó lâu.

Còn trẻ mà mình chịu tu thì nó lạ lắm, nó cũng dễ dàng khi mình còn đầy nhiệt huyết, nếu mình thật tâm tu, thì có Trời Phật độ cho đừng có sợ. Trời Phật độ cho rồi thì bảo đảm hơn ai hết, bề trên đâu có hứa lèo, **sợ mình làm biếng**, không tu.

Ông bà cha mẹ mình chết, muốn mình tu, để cứu cứu huyền, làm được cái này mới siêu, mới trả hiếu được.

Bắt được cái pháp này còn quý hơn là vàng, vàng không đổi là vậy.

Lấy vàng đổi điển, đổi không được.

Khi mình chết, mình phải dùng điển về Trời, chứ không phải dùng US đô la.

Mình có cái thanh điển sáng suốt, có chết thì cũng đem theo được, còn hơn là ôm vàng. Những người ôm vàng xuống địa ngục, họ mới thấy bên đây là vàng, còn qua bên kia là tội. Mỗi người nó có một cuốn sổ nhật ký, cuốn sổ vàng lật ra thì thấy hết trơn.

Mấy lời bày tỏ, mong các Bác giải trí được phần nào.

Kính bái
Con, Lê Thành Lợi

SIÊU GIÁC

Âm ba siêu thức cao tăng
Gợi rung gợi cảm, ghi vào trong tâm
Vi vu thánh thoát nhịp nhàn
Thanh thanh nhẹ nhẹ, chuyển hoài không thôi

Càng tu siêu thức lân lân
Không gian chuyển động nhịp nhàn nên thơ
Chơn không diệu giác chuyển lần
Thiên tăng di diệu, đấng hình tối cao

Trong không huyền bí lạ kỳ
Vi vi hữu hữu, có hoài không thôi
Đường đi siêu thức âm thanh
Âm ba chuyển động, cõi lòng tái tê

Không gian vũ trụ siêu hình
Bao la rộng lớn, như là Trời xanh
Trời xanh gió mát trăng thanh
Vi vu tận hưởng, siêu tăng Trời ban

Trời ban ý đẹp cao siêu
Âm ba di diệu, ẩn tàng hư không
Hư không ngoại giới thiên tâm
Trầm ngâm tĩnh lặng, hư tình điểm tô

Kính bái
Con, Lê Thành Lợi

Không không là phần siêu giác của phần hồn đã tới cảnh siêu sắc giới và siêu âm thanh.

Đây là phần siêu thượng thừa của Vô Vi.

ĐẠI ĐỊNH HƯ KHÔNG

Đại thiên minh triết siêu tăng
Càn khôn vận chuyển, cơ cầu thức tâm
Xuyên bao thể sự chuyển dời
Càn khôn tôi luyện, vẫn hòa vẫn yên

Định thần huyền huyền lân lân
Tâm không hiện rõ, cơ tăng triển khai
Sanh ra nguyên lý nhiệm mầu
Sắc không không sắc, triền miên tiến hành

Hư không là cảnh thái hòa
An du thanh thản, chan hòa tình thương

Thương cho thể sự mỏng manh
Như làn khói trắng, bay vào không gian

Không gian bất biến siêu hình
Chơn linh vận chuyển, từ trong ra ngoài
Hòa cùng thế giới Đại La
Ta đây là cảnh, cảnh là ta đây

Kính bái
Con, Lê Thành Lợi

Đại định hư không là hòa vào cảnh giới Đại La. Nơi đây thấy mọi vật mọi hình điều là ta. Vạn vật hữu tình, chỉ có ta sai, chứ chẳng có ai sai. Minh triết đời sống ngày đêm lo phục vụ và sửa mình tiến hóa đi lên.

Tại sao, tu tới đây mà còn sửa để tiến hóa, vì cõi Đại La vô cùng tận. Cõi này đấng Cha lành ngự mà cũng là trung thiên thế giới luôn.

KỸ THUẬT TU VÔ VI

Kỹ cương đúng dẫn đàng hoàn
Thuật là chuyên nghiệp, triển khai hằng ngày
Tu là sửa lại tánh hư
Vô là không có cái gì hết trơn

Vi là chút xíu cũng **không**
Quán thông hai chữ, **không không** là thành
Không đây chìa khóa vạn năng
Mở toan các cửa, cũng nhờ Nam Mô

Thử đi cứ nghĩ chữ không
Rồi hành thì thấy, quả liền ứng ngay
Được rồi cứ thế noi theo
Mặc cho thử thách, ta thời cứ không

Nam Mô biệt niệm Nam Mô
Cứ không là nghĩ, tiến hoài không hay
Tâm không thanh nhẹ cõi Trời
Tiến về Phật giới, tâm không đó mà!

Kính bái
Con, Lê Thành Lợi

Đi tới Vô Vi là đi tới không không, cũng nhờ cái nguyên lý mật niệm Nam Mô A Di Đà Phật.

Sáu chữ này là tự tánh của chúng sanh. Đánh phá tất cả những gì trước ô của trần đời và đây cũng là nguyên điển của đại bi quang chiếu.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Kính bái
Con, Lê Thành Lợi